

## Tàu Đêm

Tàu đi đêm ấy trăng tàn,  
Trong toa súc vật ngổn ngang lũ người.  
Tàu đi nghiêng sắt rụng rời,  
Nghiến tan giấc ngủ, nghiền toại linh hồn.  
Lưng đau sần nháy đập dồn,  
Vùi thân Do thái, mặc cơn sóng đời.  
Quê hương xa lạ bồi hồi,  
Giơ tay xiềng xích đón người tù xa.  
Tàu đi, tiếng sắt khóc òa,  
Núi rơi biển vỡ, nhấp nhô đường rầy.  
Rập rình ngọn súng lưng vai,  
Bóng người hay quý diêm đài theo chân  
Ga nào rờn rợn mộ phần,  
Đèn riu riu, gió âm âm nửa vời.  
Tàu đi lê bánh mệт nhoài,  
Ai xô một lũ quan tài xuống thang.  
Hồi còi đồng vọng đau thương  
Sao rơi buốt lạnh, bụi sương nặng nề.  
Tàu đi hun hút li bì,  
Hận thù dằng dặc chạy thi với tàu.  
Tàu đi tuột khỏi địa cầu,  
Đêm sâu há miệng cuốn tàu nuốt trôi.

**Nguyễn Vũ Văn (1977)**



Nguyễn Vũ Văn (1959)

Tạp chí Thế Kỷ 21 đã đăng bài này nhưng để nhầm là "Thơ Huy Trâm". Sau đó tạp chí đã cáo lỗi với Huy Trâm và tác giả, nhưng không đính chính với độc giả.

(Ghi chú của Ban Biên Tập)